

27 coses

Text: Anna Espinach

Il·lustracions: David Carretero

27 coses... Això era el que responia la Mariona cada vegada que algú li preguntava què havia demanat als Reis. Entre jocs i joguines, havia farcit la carta fins a no deixar ni marges al paper. Tots aquells anuncis que feien per la tele, les revistes i catàlegs especials l'havien seduïda de tal manera que va arribar un moment en què 27 coses tampoc no li semblaven tantes. Però el cert és que eren moltes. Massa.

La Mariona, igual que el Joel, el seu germà petit, tenia tres o quatre joguines especials i no necessitava gaire res més per estar contenta. El Pepper n'era l'exemple. El Pepper era un gos robot que el tió li havia cagat feia dos anys i la Mariona n'estava d'allò més enamorada. El duia sempre amb ella -fins i tot a l'escola, ben amagat dins la motxilla- i no podia agafar el son si no el tenia al costat. El Pepper era la joguina preferida de la Mariona, i amb la que més jugava. Tot i això, ella seguia convençuda que els Reis li havien de dur un camió carregat fins dalt de paquets.

Un dissabte al matí, un dia d'aquells en què no hi ha pressa i la Mariona i el Joel poden veure la tele més estona, la mare se'ls va asseure al costat amb la carta als Reis en una mà i un llapis a l'altra. "A veure, filla, ara, d'aquesta carta tan llarga t'atxarem tot el que no necessitis i deixarem les quatre coses que realment et fan il·lusió, d'acord?". La Mariona va agafar el paper amb les seves manetes i se la va mirar del dret i de l'inrevés. "Ho vull tot, mare. Ho necessito tot", va afirmar convençuda. La mare no va dir res, tot i saber que no li calia tot allò. Va plegar la carta i la va posar dins un sobre.

Van passar els dies, les festes de Nadal i Sant Esteve, el Dia dels Innocents i Cap d'Any. A casa de la Mariona, tot era com sempre: la mare anava i venia de l'estudi amb les seves tasses de te, el Joel muntava i desmuntava vies de tren i la Mariona feia i desfeia amb el Pepper a la mà. Va passar també la cavalcada, amb la seva corresponent pluja de caramels i el sopar posterior, cada any igual: pa amb tomàquet, truita i mandarines. "Tothom cap al llit!", va exclamar la mare, cap a les deu del vespre. "Que demà, us conec, a les set ja estareu en dansa!". Els germans, nerviosos i divertits, van córrer cap a la seva llitera. I quan es van ficar al llit, no podien deixar d'imaginar totes aquelles coses que trobarien l'endemà, al costat del pessebre. Les 27 coses de la Mariona giraven, com una nòria, dins el seu caparró. Però abans d'agafar el son es va adonar que li faltava alguna cosa. "Em portes el Pepper, mare?", va demanar la nena, que no podia adormir-se si no tenia el seu estimat gos robot al costat. La mare va anar al menjador, a la cuina i fins i tot al bany, i el Pepper no apareixia per enlloc.

Amoïnada, la Mariona es va alçar del llit i va regirar la casa sencera. Però tampoc no hi va haver sort. Va intentar recordar l'últim cop que l'havia vist, però amb l'emoció de la cavalcada, no estava segura de res: de si el duia agafat de la pota o l'havia posat dins la bossa, de si l'havia entrat en aquell bar on havien anar a fer pipí o de si ni tan sols se l'havia endut a passeig, aquella tarda. No en tenia ni idea, però el cas era que el seu gos robot de l'ànima no sortia per enlloc. "Va, fica't al llit, demà el seguirem buscant. Segur que apareix per alguna banda!", va provar d'animar-la la mare. "I si no el trobem", va continuar, "en comprarem un de nou". Però la Mariona no en volia un de nou. Volia el seu Pepper, perquè cap gos robot del món no podia substituir-lo. De sobte, cap de les 27 coses que havia demanat ja no eren ni importants ni necessàries. Les hauria canviat totes només perquè el seu amic tornés amb ella.

Aquella nit, la Mariona va somiar molt, sobretot, amb el Pepper. Però quan va obrir els ulls, a les set del matí, mentre el Joel li estirava els llençols per despertar-la, es va adonar que els somnis no li havien tornat el seu petit gos robot. Quina tristesa més gran.

Els germans van córrer cap al menjador. Al costat de pessebre hi havia paquets embolicats, i algú s'havia cruspit els torrons i el moscatell que havien deixat al amunt de la taula la nit anterior. "Han passat els Reis! Han passat els Reis!", cridava el Joel emocionat, mentre obria un dels seus paquets. "Vinga, Mariona! A veure si els Reis s'han recordat del joc d'experiments que demanaves!", la va esperonar la mare. Però abans que la nena pogués estripar el paper, van trucar a la porta.

Qui podia ser, a aquella hora? Quan la mare va obrir, es van trobar amb un senyor de barba pèl roja i una mica boja. Duia un gorro de llana granat calat fins als ulls i un abric fins als peus, de color indeterminat. A una mà hi portava una escombria i a l'altra... sí! Era el Pepper! Es va presentar com un dels escombriaires de la brigada de l'ajuntament. S'havia trobat aquell gos robot a la cantonada i es preguntava si en aquella casa hi havia algun infant que l'hagués trobat a faltar. La Mariona ni va respondre. Es va llençar sobre aquell bon escombriaire i li va agafar el Pepper. Després el va petonejar –al Pepper, és clar- i el va abraçar molt fort. I quan va alçar els ulls per donar gràcies a l'escombriaire, l'home ja no hi era. La Mariona i la mare van treure el cap, però el carrer era desert. No hi havia, ni tan sols, ni rastre de la brigada. "Quin escombriaire més peculiar!", va dir la mare amb mig somriure. Però la Mariona ja no hi era. Havia anat al menjador, corrents, per ensenyar-li al Pepper els regals que havien dut els Reis. "En tinc tres! Ho veus, Pepper? Tres regals on hi posa Mariona!", va exclamar la petita, emocionada. "Però d'entre tots, tu ets el millor regal, Pepper. Avui i cada dia del món!". Perquè qui vol 27 coses, podent abraçar el que realment et fa feliç...

Fi

FAROS

*La guia de la salut i el
benestar per als teus fills*

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital